

Een bijzondere pelgrim op weg naar Compostela (slot)

16 oktober

In de ochtend maak ik de rugzak leeg, stop er wat broodjes, yoghurt-drink, jus d'orange en druiven in en ga op pad naar Puente del Castro. Op de brug kom ik Jürgen tegen, die net aan komt wandelen. Iets verderop neem ik een kop koffie in afwachting van mijn wandelgroep die ik hier zal opvangen. Samen met de groep gebruik ik de lunch op het pleintje voordat we de stad in wandelen. In de loop van de middag bezoeken we de kathedraal en verder brengen we de tijd door op het terras. De kennismaking met de groep verloopt prettig. Onderweg kom ik ook nog regelmatig bekenden tegen en het is als altijd leuk om hen weer te zien. Ook Phillip, Vera en Jürgen sluiten zich daarna aan bij de groep en begroeten elkaar. Ik denk dat alles wel klikt. Morgen gaan we naar Hospital de Orbigo dan gaat het voor de groep echt beginnen.

17 oktober

Vanochtend blijkt het hotel-restaurant gesloten, ik loop daarom even verderop een cafetaria binnen voor koffie. Het is nog donker als we van start gaan. Phillip voelt zich vanmorgen bedrukt en loopt iets voor ons uit. In La Virgen del Camino heeft Theo van de Ven, de chauffeur van mijn wandelgroep, een ontbijtpost gemaakt. Mijn gasten maken nu ook gebruik van de faciliteit van de wandelgroep en ze voelen zich al goed thuis tussen de Nederlanders.

We volgen een rustige weg richting Chozas de Abajo. Daar wacht Theo alweer op ons; hij geniet onverwacht veel belangstelling omdat het enige café in het plaatsje op maandag gesloten is.

De weg richting de bergen lijkt eindeloos. Gelukkig is er nog wat bedrijvigheid op de maïs- en bietenvelden, anders zou het vandaag maar een saaie bedoening zijn. Ook de beschrijving klopt niet helemaal want de opgegeven afstand blijkt 12 km te zijn i.p.v. 5 km die in het boekje staat.

Deze wandeldag verloopt verder rustig.

Vera is vanmorgen later gestart, zij heeft inmiddels nieuwe schoenen en die lopen heerlijk beweert zij.

Wij brengen de avond en nacht door in Nustra Sintra de Lourdes. De maaltijd en ook de wijn smaakt hier goed. Het wijngebruik op de Camino is een traditie die pelgrims graag in ere houden.

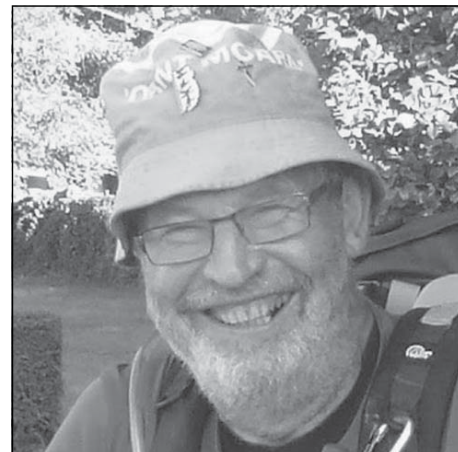
18 oktober

Langzaam probeer ik weer in de tred van alle dag terecht te komen. De baard en snor zijn nu verdwenen en ook het haar is bijgewerkt. Onze groep vermaakte zich gisteravond uitstekend en het contact met de Duits spreken was uitstekend. De nachtrust heeft ons goed gedaan en vanmorgen zijn we er weer helemaal klaar voor.

We ontbijten vanmorgen in Hospital de Orbigo en verlaten het dorp via een weg die ons een eind van de N120 vandaan houdt. In het volgende dorp staat Theo op ons te wachten. Hij heeft een mooi plekje gevonden op een pleintje voor de kerk.

De route gaat nu over in glooiend terrein en heeft iets weg van een duinlandschap, er is zelfs wat begroeiing. Bij het kruis Santo Torino voor de stad Astorga wacht onze lunchpost. Wij hebben hier een mooi zicht op de stad en de kathedraal.

Wij dalen af naar de stad en met z'n vieren naast elkaar - Vera, Phillip, Jürgen

en ik - naderen we in linie als zouden wij als gezworen Muskietiers de stad gaan innemen. Wij worden voorafgegaan door de wandelgroep, die vanaf hier gezamenlijk met mij gaat opwandelen. Het zijn: Geert, Mieke, Martha, Angeliën, Jo, Renee en Joke. In deze stad zullen we overnachten, maar het is nog niet zover.

Ons volgende doel is Santa Catalina de Somoza en op weg daar naartoe voert ons pad langzaam een heuvel op. Dat maakt dat we onderweg een schitterend uitzicht hebben over de bossen. We zien ook dat in de verte een grote bosbrand woedt. Als we daar morgen maar geen last mee krijgen.

Vandaag heb ik weer sinds lang zestien kilometer zonder bepakking gelopen, met het gevolg dat ik na 10 km pijn in mijn rug kreeg. Een goede raad om morgen toch met lichte bepakking te gaan wandelen.

Het restaurant waar we onze maaltijd gebruiken valt erg tegen.

Vera wil niet tot middernacht wachten op haar 31ste verjaardag en zij duikt op tijd in bed, na een schoudermassage die ze niet wilde missen.

19 oktober

Om zeven uur 's morgens staat Theo met een brief met 2 kaarsjes erop voor de deur van Vera's kamer om haar 31^e

verjaardag feestelijk te beginnen. Ze wordt wakker met een lied: "begin de dag met een dansje, begin de dag met een lach". Een felicitatie weliswaar zonder wijn, maar met koffie en thee.

In het dorp El Ganso wordt gezamenlijk ontbeten. De route vandaag is geweldig mooi, met veel begroeiing en mooie vergezichten. De dorre vlaktes en eindeloze zandwegen liggen nu achter ons. We komen door Rabanal del Camino, waar we ook zullen overnachten, maar waar nu de lunch op ons wacht. We praten even gezellig met Dante, een Argentijnse die Nederlands spreekt.

De Camino klimt langzaam omhoog en wij zien donkere wolken voor ons opdoemen, dat belooft niet veel goeds. In Foncebadon hebben we geen tijd om te stoppen en we proberen zo voordat de regen losbarst bij Cruz de Ferro te zijn.

Vorig jaar was het daar nog een soort vuilnisbelt, maar nu is alles opgeruimd en liggen er alleen maar stenen. Velen van ons leggen er ook hun steentje bij. Het weer klaart op en de zon begint weer te schijnen.

Er is een grote bosbrand in de verte en een blusvliegtuig vliegt af en aan. In het dorpje Marjarin zien we alleen vervallen huizen, na 8 km bereiken we El Acebo. Op een terras genieten we nog na van deze mooie wandeldag. Vera trakteert ons op een drankje vanwege haar verjaardag.

20 oktober

We beginnen de dag weer met een ritje

naar de startplaats. Ik hoef me niet druk te maken om de groep, dus we vervolgen onze pelgrimage als 3 Musketers. Het is leuk te zien hoe schaapherders en hun honden plezier in het werk vinden. Voor ons is het een prettig gebied om doorheen te wandelen. Op geregelde afstand treffen we onze post, een toeristisch uitje om zo te zeggen.

Wij wandelen nu naar Ponferada, een iets grotere plaats, waar de richtingpijlen omheen wijzen. Nu eens niet door het centrum maar door een buitenwijk met een gezellig terrasje waar we gretig gebruik van maken. De snellere wandelaars geven de anderen nu weer kans op bij te komen.

Het laatste wandeluurtje voor vandaag wordt vol gemaakt en daarna gaat het terug voor de gebruikelijke rituelen. Het wordt vandaag ook niet zo laat.

21 oktober

Terwijl ik vanmorgen bezig ben met mijn koffiepercolator en thermoskan komen Renee en Joke vragen of ze alvast vooruit mogen lopen. Dat mag want ze wandelen toch in hun eigen rustige tempo. Pas later realiseer ik me dat ze de verkeerde kant zijn opgegaan. Natuurlijk niemand meer te zien. Vlug de thermoskan en percolator ingepakt en ik achter ze aan. Een eind verderop kom ik ze tegen; iemand anders heeft hen erop gewezen dat Santiago toch echt de andere kant op ligt.

Wij wandelen door een groot aantal wijngaarden en genieten volop van de uitzichten en de route. Bij Piros krijgen wij ons ontbijt. In deze streek staan bij de meeste huizen flessen water naast de voordeur. Je zou haast denken dat het voor de pelgrims is. Maar een Spanjaard legt uit dat die flessen daar staan om honden af te schrikken; het zou ze weerhouden om tegen de muren van

de huizen te plassen. Alweer een mystérieus opgelost.

In Villafranca del Bierzo zijn er twee verschillende routes: een voor fietsers en een voor voetgangers. De helft van de groep kiest de verkeerde afslag, maar dat komt allemaal weer goed bij het plaatsje Pejero. Vera en Phillip wandelen op ruim een uur achter ons.

Door het dal naar de pas van O'Cebreiro loopt een groot viaduct met verkeersweg, daardoor ondervinden wij geen last van autoverkeer op de wegen die wij volgen. Ons overnachtingsadres ligt in een mooie vallei bij Las Herreras en heet El Capricho de Josana. Het is een schitterend plekje, met vriendelijke ontvangst.

22 oktober

Vanuit onze hostel klimmen wij langzaam uit het dal omhoog naar het gehucht La Faba, het eerste stuk van de klim gaat 220 meter omhoog. Even een stop voor koffie solo en dan weer door naar O Cebreiro, dat nog eens 320 meter hoger ligt. We boffen met het weer: het is helder en de temperatuur is prettig. Op de top wacht Theo met een soort OLAT-rustpost, waar iedere wandelaar hartelijk welkom is.

O Cebreiro is van oudsher een bedevaartsplaats op weg naar Santiago de Compostella. Het plaatsje ligt in de autonome provincie Galicië en het is een echt bergdorp. Natuurlijk is hier ook ooit een wonder gebeurd, maar dat is al 600 jaar geleden en er heeft nooit veel over in de krant gestaan. Wel hebben ze nog geprobeerd een speciaal drankje aan de man te brengen, maar als wij ons daar als de 3 Musketers op willen trakteren is de voorraad juist uitgeput.

We genieten volop van de mooie uitzichten en terwijl we nu weer langzaam afdalen en de kilometers aftellen, beseffen wij dat het over een paar dagen echt afgelopen zal zijn. Een vriendschap, die in 4 weken is opgebouwd door dagelijks met elkaar op te trekken, loopt op zijn einde. Natuurlijk is er leven na de Camino en zullen we elkaar

waarschijnlijk wel ooit weer ergens weerzien.

In de namiddag komen er wolken opzetten en de voorspellingen voor de komende dagen zijn niet goed.

Ik loop een stuk alleen met de ziel onder de arm, voel me bedrukt door het besef dat deze prachtige voettocht na 10 mooie weken op zijn einde loopt.

Al die mensen die ik heb ontmoet. Velen zijn misschien gestopt, of wandelen nu voor mij of achter mij. Waarschijnlijk zal ik nooit weten of zij de tocht tot Santiago volbracht hebben. Herinneringen zullen verwateren of juist opbloeien door de moderne communicatie waarover wij mogen beschikken. Het leven zal verder gaan na deze momenten van overpeinzen.

In Triacastela herken ik de aubergue waar we slapen. Het is een erg eenvoudige locatie. Ik kruip met kleren aan in mijn lakenzak en slaap wonder wel uitstekend.

23 oktober

De hemel is zwaar bewolkt als we vanmorgen op pad gaan. De wind is aangewakkerd, maar het is nog steeds droog. Vanochtend waarschuw ik de groep dat ze alert moeten zijn, want er zijn twee varianten.

We volgen boerenpaden die omhoog voeren door een groen dal en komen langs het plaatsje San Xil. Het weer is zodanig dat je twijfelt of het jack nu wel of niet nodig is. Ondertussen hebben we uitzicht op de Alto de Ricabo en op twee dalen. Later lopen we onder dikke, oude eikenbomen die kreunen in de wind. Het is nog steeds droog.

Soms stappen we door een dorp of maken een korte stop bij de verzorgingsbus.

Dan bereiken we de stad Sarria, waar de Rio Sarria doorheen loopt. Het is een

aardig plaatsje, maar vanwege de zondag is het nu erg rustig. Bij een oud klooster maak ik nog wat foto's en daal dan verder af in het dal. Al vlug mis ik de gele pijlen en dan weet ik dat ik verkeerd zit. Bij het kerkhof had ik voor een ander pad naar beneden moeten kiezen. Ik haal nu Vera en Phillip in en we lopen verder samen op.

Rond 4 uur begint het te regenen. Wij passeren net een bar, dus een mooie

reden om even naar binnen te gaan en te schuilen.

Een eind verderop wacht Theo met het busje en sommigen geven er hier de voorkeur aan om met het busje de tocht af te maken.

Het blijft verder de hele nacht regenen, een mooie gelegenheid om nog wat verslagen af te maken en te versturen.

24 oktober

We rijden in het donker naar Morgade, waar ook Phillip en Vera op de route gaan. Het is nog droog als we omstreeks 9.00 uur met onze wandeling beginnen. Er staat veel wind en dat is waarschijnlijk de reden dat het nog droog is.

Vera blijft wat achteraan lopen, terwijl we door verschillende gehuchtjes wandelen. Dan begint de afdaling naar Portomarin, dat neemt heel wat meer kilometers in beslag dan gedacht. Wij komen bij de imposante brug over de O Mino en ook de trap midden op de rotonde in het centrum is erg apart.

Even later maken we een ontbijtstop waarvoor we inkopen doen in een supermarkt. Als we daarna met z'n vieren verder gaan blijft het weer ons voorlopig nog goed gezind.

Vlak voor Gonzar is het echter afgelopen met de pret en krijgen we de eerste bui over ons heen. Goeie gelegenheid om even een bar binnen te gaan

en met de poncho om missen ze we zo de grootste nattigheid.

Bij Ventas de Naron even een onderbreking voor de lunch en in een rap tempo gaat het daarna weer verder.

Bij een korte stop merk ik dat mijn foto-toestel weg is. Ik keer terug en informeer bij iedereen of ze het toestel misschien gevonden hebben. Niets en ballen dus. Zelfs in de aubergues, waar we even gezeten hebben, is niets gevonden. Maar het geluk en de goddelozen komen toch weer even samen: bij Ventas de Naron, waar we onze post hadden, zie ik het toestel liggen. Dat vieren we vanavond met een wijntje.

25 oktober

Vanochtend hebben we geluk dat koffie en ontbijt zijn inbegrepen bij de overnachting. Het zal rond negen uur zijn als de meesten van onze groep van start gaan. Enkelen gaan met het busje mee naar de eerste stop.

Met de regen valt vandaag het reuze mee en wat er valt wordt tegengehouden door de poncho. In O Coto heeft Theo een soort kerststalletje ontdekt voor zijn verzorgingspost.

Phillip stuurt een sms'je dat hij net een fles wijn heeft gekocht. Als ik sein dat ik hem wel even kom helpen, laat hij mij

weten dat hij genoeg tijd heeft om zichzelf te helpen.

Zo gaat de tocht verder en maken we als echte pelgrims gebruik van de traditie om bij elke bar waar we langs komen rode wijn te drinken. Want van water weet je nooit of het goed of slecht is.

In de laatste bar hangt het plafond vol met petten en hoedjes.

De tocht loopt nu echt op z'n eind. Wij passeren het 50 km-punt. Over twee dagen zijn we op onze bestemming. Onze overnachting ligt aan het begin van Arzúa en de kamers zijn uitstekend.

Vera komt pas veel later ter plekke. Zij heeft de hele dag met volle bepakkings gelopen en is moe.

26 oktober

Vandaag lijkt de regen niet te stuiten. Verscholen in poncho's trekken we door het sombere landschap. Om de moed er in te houden begin ik maar wat te zingen en al vlug sluiten de anderen zich daarbij aan. Mieke en Phillip proberen het met "ABC ik nam een meisje mee" en achter mij lopen nog "Drie schuintamboers naar het oosten". De rustposten vallen vandaag niet echt in de smaak, de meesten gaan regelmatig een bar binnen voor een Vino Tinto. Met de schoenen vol water passeren wij uiteindelijk het kampeerterrein San Marcos en ik vrees even dat we al te ver zijn doorgewandeld. Een telefoontje met Theo stelt gerust. Ons hotel ligt aan dit traject en niet veel later staan we onder een warme douche.

Vlabbij kunnen we gelukkig nog terecht om iets te eten en het wordt niet al te laat voor we allemaal ons bed hebben gevonden. Wij hebben vandaag 36 km afgelegd en bewonderen Vera die helemaal doorwandelde naar Santiago.

27 oktober

Vandaag de afsluiting van 10 weken achter elkaar wandelen. Het is nog maar 6 kilometer naar Santiago en de Kathedraal. We wandelen even langs de tuin van de beeldhouwer, die zijn tuin vol heeft staan met zijn kunstwerken.

Het regent iets als we aan dit laatste stukje beginnen, maar als we de laatste ring bereiken houdt het op met regenen. De lucht klaart op en zelfs het zonnetje komt wat door.

Voor de kathedraal maken we een groepsfoto, we hebben geluk dat het droog is.

Bij het pelgrimsbureau is het niet druk en met een laatste stempel in ons paspoort eindigt hier onze pelgrimage.

Hierna drinken we gezamenlijk koffie met een stuk Santiago taart, daarna gaan we richting de kathedraal voor de pelgrimsmis. Vanaf 11.45 uur wordt er door een non geoefend in het meezingen, een uitnodiging van Michaela om mee te zingen sla ik af.

Helaas wordt het wierookvat niet geslingerd, waar je toch allemaal een beetje op gehoopt hebt, maar goed, verder is het wel een aardige dienst.

Het omhelzen van het beeld van apostel Jacobus blijft mij steeds weer verbazen.

Na de dienst drink ik nog iets met Phillip en Vera. Daarna nemen we afscheid

van Phillip, hij vliegt in de middag weer terug naar huis naar zijn gezin. Met Vera en een groot deel van onze groep drinken we nog wat in een restaurantje. De sfeer is opperbest.

Nu terug naar het hotel. De tocht zit erop. Ik heb veel mensen ontmoet, met velen ook gelachen en problemen verzacht of opgelost. Het is nu echt ten einde, het normale leven gaat weer beginnen.

Het was fijn om dit te kunnen beleven en dat ik de kracht heb gekregen om de reis te voltooien. Denk ook dat geloven geen echte rol speelt, maar dat vertrouwen in de medemens het grote wonder is.

"Un Sorriso é la Stessa in tutte la lingua" "... A smile is the same in every language"

Vrije bewerking door Ad van Asten naar een weblogverslag van -Theo Tromp-

